

NHẬT NGUYỆT BUỒN NHƯ NHAU

(Tự Truyện)

PHẦN II Chương 16.

***/ Dalat, giữa tháng 2/1975**

Những ngày kế tiếp, người đàn bà không tìm ra làm dữ nữa, và anh thì đối xử với tôi nhẹ nhàng trở lại như thuở nào. Tôi cảm nhận những điều này một cách biết ơn, nhưng ơ thờ lạt lẽo. Hầu như cường độ yêu đương và nỗi buồn bình hy vọng trong tim đã lắng xuống để tôi nhận biết ra anh vẫn còn e dè giữ miếng khi ngại rằng một lần nữa tôi sẽ còn làm đau đớn cho anh?

***/ Dalat, thứ Năm 20/2/1975**

Anh bảo đã đọc xong đoạn cuối bản dịch cuốn *Tâm Cảnh* (Climats của André Maurois), nói:

“Anh nhận thấy rằng phần sau Isabelle viết về Philippe hay hơn phần trước Philippe viết về Odile. Vai trò Isabelle khiến anh ưa thích nhất ở điểm ‘*Cuối cùng Isabelle bằng lòng để mất Philippe, buông tha Philippe ra ngoài tâm cảnh của nàng.*’ Đó là một sự hy sinh để tìm hạnh phúc cho người mình yêu. Isabelle đã làm được điều hy sinh ấy. Khi Philippe thoải mái không bị bó buộc trong tình cảm của Isabelle thì chính là lúc chàng bắt đầu tìm thấy hạnh phúc. Hạnh phúc nảy sinh không phải vì chàng đã kém yêu Isabelle mà chính bởi tình yêu của Isabelle không còn là một thứ tù ngục nhốt tâm hồn chàng nữa.”

Anh mỉm cười tiếp:

“Nếu phải đóng vai trò nào trong ba nhân vật, anh sẽ chọn ‘*Isabelle của Philippe*’, muốn được là cái bóng (Isabelle) để quên đi cái hình (Philippe) và tạo cho cái hình hạnh phúc.”

(Thêm):

“Tuy nhiên, chắc là anh không có kiên nhẫn đi đến cuối con đường như Isabelle đã làm với Philippe trong tiểu thuyết đâu.”

Vài ngày gần đây, chúng tôi thường đem văn chương ra bàn luận. Những câu chuyện thể này khiến tôi thích thú, đồng thời cũng thất vọng khi nhận ra sự xa cách mà cả hai đang cố che giấu đi. Chúng tôi không dám nhìn thẳng vào nhau như dạo trước; trong những cuộc đối đáp, hầu như mỗi người đều cố tình ẩn nấp trong những nhân vật tiểu thuyết để trốn tránh con người thật của mình.

Thất vọng hơn nữa khi anh luôn luôn chối nhận sự tin tưởng tôi (và cả anh) trong ý nghĩ “chúng tôi có thể tạo dựng hạnh phúc lại với nhau”. Nhiều lúc anh đưa tôi lên cao trong hy vọng rồi lại vụt khiến tôi thất vọng; ví dụ như trong câu nói vừa nêu ở trên của anh:

- Sự hy vọng:

“Nếu phải chọn, anh sẽ chọn vai trò Isabelle, muốn được làm cái bóng của Philippe, quên đi cái hình Isabelle để khiến cho cái hình Philippe sung sướng”...

- Sự thất vọng:

“Tuy nhiên chắc là anh không có kiên nhẫn đi đến cuối đường như Isabelle đã làm với Philippe trong tiểu thuyết đầu”.

Lâu dần đâm thành mệt mỏi mà nghĩ rằng anh muốn thử thách qua đường hơn là chân thật, để trả thù sự đau đớn tôi gây ra dạo trước cho anh.

Đêm trong Duy Tân, cũng luận điệu như vậy, anh nói về sự trả lương cho tôi. Tôi buồn bã nhận ra cái ý “không đồng hóa” tôi như người vợ của anh trên mặt tiền bạc. Nghĩa là anh giữ kẻ, chẳng muốn hòa nhập tiền lương cả hai thành một, như trước nay vẫn làm. Chán nản, lại đau đớn nữa khi liên tưởng đến sự thân thiết (dù bắt buộc) của anh với người đàn bà, tôi chối từ sự ưu tiên, xin được nhận lương như mọi ca nhạc sĩ làm chung.

Anh ngạc nhiên hỏi lý do, tôi đáp:

“Bởi vì anh là chef d’orchestre, phát lương cho em, chứ chẳng phải là chồng, nhận lương cùng với em. Vì thế không có lý do gì để em phải được ưu tiên hơn các người khác. Anh cứ trả lương em sau khi em đã xong nửa tháng làm việc.”

***/ Dalat, thứ Sáu 21/2/1975**

Hai ngày nay anh không về Nguyễn Hoàng.

Trong các câu chuyện đùa giỡn, anh cứ gọi tên tôi là Philippe và xưng mình là Isabelle. Tuy nhiên cả hai đều hiểu rằng sự vui vẻ chỉ là bề mặt ngụy tạo, còn bên trong lại là một khối gương ép. Gương ép làm sao cho khỏi vỡ toang như những ngày chưa thân thiết, như những lần sau một cuộc cãi vả lớn. Lúc nào chúng tôi cũng mỉm cười trước nhau, nhưng quả thật tôi mệt mỏi không hiểu ý anh ra sao.

Chiều nay trong Duy Tân sau một buổi kéo dài từ sáng ở lại đây để “lánh nạn, tránh sự gặp mặt người đàn bà”, tôi hỏi:

“Anh đói bụng chưa, em mời đi ăn, có cả rượu nữa?”

Anh gật đầu:

“Cũng lâu rồi anh không được uống vui vẻ với em, chỉ toàn uống để quên đau khổ.”

Tôi cười:

“Thế anh có thật vui với em không?”

“Có chứ, anh đang là Isabelle của Philippe mà!”

Chúng tôi đến quán Thanh Trà ở Ngã Năm Áp Ánh Sáng. Trên thái độ mỗi người đều ẩn chứa nét lạ lùng ngỡ ngàng. Hình như cả hai vừa mới gặp lại nhau sau nhiều năm dài xa cách và cố gắng gầy cho nhau một chút tình yêu nào đó?

Cả hai nâng ly, cười với nhau:

“Mừng Philippe!”

“Mừng Isabelle!”

Không khí giữa hai người vui vẻ lạ thường, không thân mật như một cặp vợ chồng vẫn tạo ra nơi đây dạo trước, cũng chẳng âu yếm cận kề như của một cặp tình nhân mới gặp. Đâu đó trong từng hành vi, lời nói, cả tôi và anh đều biểu tỏ cho nhau thấy sự nể vì của một đôi bạn, cùng hiểu và e dè giá trị của đối phương. Đúng hơn phải nói thế này, chúng tôi là hai kẻ thù nghịch tài sức ngang nhau nhưng một lúc nào đang cùng bắt tay nhau hru chiến!

Ngồi đối diện, hai khuỷu tay chống ôm lấy cằm, tôi nhìn anh thích thú. Anh gấp thức ăn bỏ vào chén tôi, cười mỉm:

“Sao em không ăn đi?”

Tôi giờ ly lên, châm biếm:

“Anh đang là khách của em mà, em phải tiếp mới đúng.”

Hai cái ly cùng cạn. Anh nhìn sững tôi qua đôi tròng kính trắng:

“Có rượu vào, mắt em càng buồn và đẹp.”

Tôi phì cười:

“Anh đang tán em đó à? Không dễ đâu! Mình đã hiểu sức nhau quá rồi.”

Anh lắc đầu, nhấp nháy hàng lông mi, lặp lại câu nói:

“Thật mà, có rượu vào, mắt em càng sáng và cô đơn thăm thẳm. Ngày đầu tiên gặp em, anh đã bị chinh phục ngay vì cái vẻ thăm thẳm ấy của em.”

Chúng tôi uống đều tay, càng lúc tôi càng nghe hứng thú. Tuy nhiên, gần như không ăn, nên sau hai ly đầy, trí óc tôi bắt đầu điên đảo. Bao nhiêu đau khổ dồn vọt từ những ngày trước Tết kéo dài cho đến gần đây, chiều nay lắng xuống hẳn trước men rượu và khuôn mặt tươi cười của anh. Tôi thấy thân thiết trở lại như những ngày đầu gặp gỡ, nên lờ lỏi nói tuôn trào thành thật:

“Trong đời, em chưa hề yêu ai nhiều như đã yêu anh từ tháng 8 năm ngoái. Cũng giống như Odile, em có cái sức ham sống mạnh mẽ, ý thức rằng cuộc đời ngắn ngủi nên con người phải nên đón nhận và hưởng thụ nó với lòng say mê trọn vẹn. Vì thế 25 năm nay em rất chân thành trên mọi ý nghĩ, không chút gò ép giả tạo, đâu rằng dưới mắt thiên hạ, cuộc sống em đáng bị lên án. Và chỉ duy một con đường có thể dần trải trọn vẹn sức đam mê đó chính là Tự Do không để bị ràng buộc vào hôn nhân.”

Tôi cúi đầu, tiếp:

“Tuy nhiên, trên cả Tự Do, em đã yêu anh nồng nhiệt đến chưa một lần từ ba tháng làm vợ anh, em có chút gì hối tiếc vì những điều mình đã đánh đổi. Một lúc nào anh không tin tưởng, nhưng thật đúng như vậy, em yêu anh và chỉ muốn đem hạnh phúc cho anh dưới bất cứ hình dạng nào. Ý thức bao nhiêu khó khăn gay go, vậy mà vẫn quyết lòng có anh. Và em cũng không hiểu tại sao lại yêu anh thiết tha như thế? Có thể nói rằng, bao nhiêu tuổi trẻ từ trước và bây giờ, em đều tích tụ lại trong 6 tháng gặp, yêu rồi làm vợ anh.”

Tôi tránh đôi mắt cuốn xoáy của anh, cúi đầu trầm giọng:

“Nhưng, em biết mình đã thất bại trong tình yêu này. Thất bại không phải vì thiếu kiên nhẫn phấn đấu, mà do bởi tầm lòng cho anh. Nhận thấy anh mệt mỏi và phân tán tâm hồn quá vì sự tranh chấp giữa hai người đàn bà, nên, đầu yêu anh vô cùng, em đã tưởng đến sự từ bỏ. Ít ra điều ấy cũng khiến anh đỡ được phần nào đau khổ. Ít ra, sự mất em sẽ đem lại cho anh những nỗi cần thiết an bình. Thời gian trôi, cả anh lẫn em cùng vui đi nỗi nhớ. Không bao lâu rồi anh cũng lại có hạnh phúc thôi.”

Thốt xong một mạch hết mọi tâm tình bấy lâu dồn xé, tôi đâm thấy lòng nhẹ hẫng. Gục mặt trong hai bàn tay chống vào thái dương, mái tóc rũ xòa che kín, nỗi đau đớn của tôi như tìm ra nơi ẩn nấp.

Thật lâu...

Tiếng nói anh dịu dàng vang nhẹ bên tai, bàn tay đặt lên tay tôi, xiết chặt:

“Lẽ ra anh phải chết đi mới đúng. Cả hai người đàn bà ai cũng nghĩ đến anh. Anh không xứng đáng với ai hết. Anh chỉ là kẻ làm khổ tất cả mọi người.”

Tôi thốt đau lòng vì những lời này, im lìm không nói gì và bắt đầu nhìn anh qua những vòng tròn của men say.

Anh cười nhẹ:

“Philippe ăn đi nhé, Isabelle xin được hầu rượu!”

Rồi, chừng như ngỡ rằng tôi đang quay cuồng đầu óc và không hiểu được những gì anh nói, nên anh tỏ bày (giờ phút này, cả hai đều có cùng tâm trạng giống nhau “*Mượn rượu để phô diễn tâm sự*”):

“Anh cũng vậy. Anh đã yêu em xiết bao và sẽ còn yêu em mãi mãi. Em như một sinh vật lạ lùng đầy những ám ảnh kỳ bí. Từ buổi đầu gặp em ở Nautique, anh đã nhận biết ngay rằng cuộc đời anh rồi sẽ vĩnh viễn bị trùm lấp bởi cái bóng của em. Những ngày gần đây, không chối rằng anh đã thật đau khổ theo em, vậy mà sao không thể hết yêu em cho được. Anh vẫn đuổi theo em trên từng nụ cười, ánh mắt; vẫn ray rứt dầy vò theo từng hành động nhỏ của em. Trong 41 năm làm người, anh phải thú nhận, chưa có ai chi phối anh nhiều được như thế. Càng oán hận em dữ dội, anh lại càng yêu em quay quắt. Bao nhiêu ngăn cản chung quanh cũng không làm lạt phai tấm tình anh dâng tặng. Và sau nhiều ngày đêm đau đớn, anh phải nhận một điều, em chính là lẽ sống thực sự của đời anh.”

Buổi chiều thật êm. Chúng tôi cùng cười với nhau luôn luôn. Tuy nhiên cả hai đều hiểu rằng sự xa cách vẫn chưa thể hủy diệt. Tôi yêu anh nồng nàn đau đớn trong ý thức rằng “những ngày tháng vợ chồng cũ tại đây đã trôi qua vĩnh viễn, để chiều nay còn lại chỉ là sự vui vẻ giả tạo bề ngoài của một đôi bạn tâm tình.”

Khuôn mặt anh nhuốm nét vui kỳ lạ, còn tôi thì lại mệt mỏi vì cơn say đang dần thắm.

Nhìn tôi như nhìn một đứa bé, giọng anh giễu cợt:

“Mọi lần, Philippe không hề gục trước anh kia mà?”

Tôi bướng bỉnh:

“Chiều nay cũng vậy, làm sao em gục cho được khi vẫn còn đầy rượu?”

Và gọi thêm một chai nhỏ, chúng tôi cùng cụng ly.

Anh cười:

“Trên nhiều phương diện, anh phải phục Philippe. Một trong những phương diện ấy là cá chất lì lợm ngạo nghệ. Philippe cuu mang mảnh liệt trong người. Vì thế, không lạ gì khi Philippe đã tước đoạt được của anh tất cả những nỗi say mê chìm đắm...”

Ngừng một nháy, anh tiếp:

“... Và cũng không lạ gì khi anh vẫn còn yêu Philippe đảo điên.”

Tôi ngẩng nhìn anh:

“Anh vẫn còn yêu em?”,

Anh nhìn sâu vào mắt tôi:

“Nhiều lắm!”.

Sao thật bàng hoàng!

(*Đọc lại Feb. 28, 2021, đúng 46 năm
trôi qua từ dạo ấy...*)

